

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 31

1. srpna 2010

Cena: 7 Kč

DOBŘE SPRÁVY Z NÁBOŽENSKÉJ OBCE V BRATISLAVE

Hurá prázdniny! Toto zvolanie vyslovila s nadšením naše deti, keď prídu domov v posledný júnový deň s vysvedčeniami. No a načo tajiť, aj my sme kedysi dávno kričali tak isto ... Teraz 30. júna sa k tejto radosti pridala aj príchod slnečných až páľavých dní. Zrazu sa popretínali tmavé mračná nad nami a prestali dažde - lejaky i krupobíť. Zmizli chmáre nad zatopeným, zavodeným Slovenskom... Ožili parky s mamičkami kolísajúcimi svoje detičky v kočíkoch a na vynovených húpačkách detských ihrísk. Počut' z nich džavot a smiech nášho potomstva, čo vnáša do našich srdc potešenie a optimizmus.

V našej náboženskej obci tiež bolo radosti, veselosti z osláv výnimočného výročia - diamantovej svadby manželov Věry a Miroslava Vitáčekových, ktorí si 30. 6. 1950, teda presne pred 60 rokmi povedali svoje „áno“ v chráme svätého Mikuláša v Prahe.

Sestra Věra Vitáčeková, rodená Švecová pochádza z Čerčan u Benešova, kde jej nebohý otec Ján Švec spolu s manželkou Máriou prispeli svojou obetavou prácou k postaveniu zboru. Počas celého svojho života sa podieľali na zveľaďovaní svätostánku a svojej cirkvi v Čerčanoch. Brat Ing. Miroslav Vitáček sa narodil na Slovensku. Pochádza z rodiny tých českých vlastencov, ktorí zodpovedne reagovali na vtedajšiu situáciu pomoci novovznikajúceho štátu Československej republiky. Po vpáde armády

Bélu Kúna na Slovensko a vzniku Slovenskej republiky RÁD v roku 1919 sa jeho otec dobrovoľne prihlásil na pomoc našej novej republiky. Na základe tohto bol prevelený za veliteľa Četníckej stanice do Revúcej v Gemeri, kde sa prisťahoval aj s manželkou. Tu sa mladomanželom Vitáčekovým narodil syn Miroslav, ktorý v dospelosti pokračoval po vyšťudovaní Českého vysokého učení technického v Prahe v šľapajách svojho otca. Ako mladý inžinier sa podobne ako jeho otec prihlásil v rámci industrializácie Slovenska do Československých stavebných závodov. V súčasnosti je brat Vitáček v dôchodku, ale naďalej je činný na prospech našej cirkvi a radost' svojej rodiny. Stavebníctvu ostal verný a vysoko odborne prispieva svojimi schopnosťami k výstavbe nášho chrámu. Manželia Věra a Miroslav Vitáčekovi vychovali 2 deti, tešia sa zo 4 vnúčat. Pri príležitosti vzácného jubilea vinšujeme Božie požehnanie, zdravie a veľa pekných dní do ďalších rokov spoločného života.

Ďalšia dobrá zvest' sa týka činnosti stavebnej komisie náboženskej obce. Jej členovia nesú na svojich pleciah veľkú zodpovednosť za stavbu celého chrámového komplexu. Pod konštruktívnym vedením brata biskupa ThDr. Jana Hradila, Th.D. sa bratia Ing. Vitáček, Ing. Petratur, Miroslav Pavlík, Mikuláš Pašteka a Ing. Šem-

bera pravidelne stretávajú, ale podľa potreby často aj operatívne usmerňujú postup prác. Tak to bolo aj v týchto dňoch. Hneď po zlepšení počasia sa po päť mesačnej prestávke s ich pomocou obnovil na Jozefskej ulici stavebný ruch. Dlhšie prerušenie zaviniť nedostatok finančných prostriedkov. V súčasnosti už stavbári budujú východné krídlo pre montáž

osobného výtahu, ktorý bude slúžiť ako prístup do historickej budovy a do jej suterénu - podzemného podlažia. Tu má byť dočasne umiestnená modlitebňa. Pokračuje aj výstavba celého východného krídla, ktorá zahŕňa sociálnu časť, kotolňu a kolumbárium. Táto etapa dôležitých prác sa má zrealizovať do 15. októbra. Ukončenie stavby je naďalej závislé od obdrža-

nia ďalších finančných prostriedkov. Touto cestou vyslovujeme vďaka všetkým tým, ktorí nám pomáhajú finančne, ale aj iným spôsobom v plnení nášho predsavzatia. Vo svojich modlitbách vyjadrujeme vďaka, ale tiež prosíme Pána Boha o požehnanie našej spoločnej práce.

Dr. Hedviga Kramárová,
náboženská obec Bratislava

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH JEDNOHO Z TEREZÍNSKÝCH VĚZŇŮ, FARÁŘE KARLA VODIČKY

V tomto jubilejnom roce si na počátku srpna připomeneme 120. výročí narození jednoho ze zakladatelů naší církve, válečného zástupce správce pražské diecéze, Karla Vodičky. Patřil mezi patnáct našich duchovních, kteří během okupace zakusili věznění v Malé pevnosti Terezín. Jméno Karla Vodičky tak zaznělo i při nedávné konferenci, která se konala k 70. výročí vzniku policejní věznice pražského gestapa v Terezíně. Karel Vodička se narodil 2. srpna 1890 v malé pošumavské vsi Vácovy na Klatovsku. Pocházel z početné malorolnické rodiny. Rodiče vychovávali celkem sedm dětí. Obecnou školu navštěvoval v Týnci, rok měšťanské školy a gymnázium v letech 1902 - 1910 studoval v Klatovech. Po jednoroční presenční vojenské

službě, kde dosáhl hodnosti kadet aspirant, se rozhodl pro studium bohosloví na Teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Po úspěšném absolvování teologického studia byl v červnu 1915 vysvěcen na jáhna. Dne 18. září 1915 jej tehdejší pražský arcibiskup a kardinál Lev Skrbenský vysvětil v Praze na kněze. Od října 1915 působil v duchovní správě jako kaplan ve Vlněvsi u Mělníka, v roce 1917 rovněž pět měsíců administroval faru v Hošíně. Později se stal zámeckým kaplanem u knížete Lobkovic v Dolních Bečkovcích. Na přelomu let 1917 - 1918 se začaly především v Čechách rozvíjet snahy o obnovení Jednoty katolického duchovenstva. Dne 7. listopadu 1918 došlo v Praze k uspořádání ustavující valné hromady Jednoty

českého katolického duchovenstva. Do nejprve reformního a posléze secesionistického hnutí se v roudnickém vikariátu záhy zapojil i Karel Vodička. Byl osobně přítomen na významné schůzi Jednoty, která se konala 23. ledna 1919 za účasti 475 kněží ve Smetanově síni Obecního domu v Praze, kde zazněl požadavek pozdějšího prvního patriarchy ThDr. Karla Farského, aby shromáždění duchovní přísahali, že neustoupí z požadavků reformního programu. Valné schůzi československého duchovenstva tehdy předsedal J. Š. Baar, hlavní referát s reformními požadavky přednesl ouběnický farář a spisovatel Bohumil Zahradník - Brodský. Jméno Karla Vodičky se rovněž objevilo mezi členy Klubu reformních kněží Jednoty československého duchovenstva, stejně tak jako mezi účastníky památného valného sjezdu Klubu konaného 8. ledna 1920 v Národním domě v Praze na Smíchově, na kterém bylo hlasováním rozhodnuto o založení naší cirkve. Sám Karel Vodička pro založení samostatné cirkve hlasoval.

Po vyhlášení cirkve 11. ledna 1920 v chrámu sv. Mikuláše v Praze na

Dokončení na str. 3

**Na opravy a údržbu
Památníku Mistra Jana Husa
v Husinci můžete přispět i vy na účet:**

43-570420277 / 0100

**Variabilní symbol: 9
Pro náboženské obce: 9 + číslo náboženské obce**

Pět varovných znamení, že sbor jde ke dnu

Thom Rainer, prezident LifeWay Christian Resources, se podělil o pět varovných znamení, která poukazují na zhoršující se zdraví sboru. Poznáte váš sbor v některých?

1. Sbor má jen málo služeb zaměřených ven. Většina rozpočtu sboru padne na naplnění tužeb a zvýšení pohodlí členů sboru. Pracovníci služeb tráví většinu svého času péčí o členy a jen velmi málo chodí ven sloužit komunitě, které by sloužit měli.

2. Stoupá počet odcházejících členů. Členové odcházejí do jiných sborů v oblasti nebo zcela opouštějí církev. Běžným tématem, které se při odchodu diskutuje, je nedostatek hlubokého biblického učení a kázání ve sboru.

3. Sbohem otráasají spory o rozpočet a budovu. Když se zaměření členů sboru stočí na peníze a na to, jak uspokojit nároky na vybavení sboru, je zdraví sboru špatné.

4. Společných modliteb je minimum. Pokud dává sbor modlitbě malou vážnost a prioritu, dává tak malou vážnost a prioritu Bohu.

5. Pastor se stává kaplanem. Členové sboru vnímají pastora jako svého osobního kaplana a očekávají, že bude na zavolání k dispozici podle jejich potřeb a požadavků. Pokud je nenavštíví v očekávané době nebo se neukáže na biblickém společenství, je kritizován. Není málo případů, kdy pastor ztratil své místo ve sboru, protože nebyl pro členy sboru všudypřítomný.

* KAM DÁL?

Špatnou zprávou je, že jen pár sborů se zotaví, pokud se výše zmíněné věci stanou normou. Takový sbor je sbohem jen podle jména. Je sebeuspokojující spíše než misijní. Zajímá se více o pohodlí než o Velké poslání a Velké přikázání.

Dobrou zprávou je, že několik sborů se dokázalo uzdravit. Cesta nebyla snadná. Nejprve je nutné, aby členové shromáždění byli upřímní k sobě a k Bohu. Nijak neprospěje, když budeme vřele mluvit o sboru, který je nezdravý a zhoršuje se to.

Mnoho změněných sborů, se kterými jsme mluvili, se později přesunulo ke společnému vyznání a pokání. Vyznali před Bohem své nedostatky v poslušnosti a své sobecké touhy po vlastním pohodlí.

* STÁT SE ZDRAVÝM SBOREM

Mohli bychom se zaměřit na to, že většina nemocných sborů se nezotaví. Toto zaměření ale neposkytuje žádnou hodnotu.

Měli bychom se dívat na těch pár sborů, které se uzdravily. Měli bychom se učit, jak se odvrátily od zaměření dovnitř k zaměření ven. Měli bychom následovat jejich příklad přesunu od sobeckých tužeb k radikální poslušnosti vůči Bohu.

Jeho mocí se nemocné sbory mohou uzdravit. Dbejte na varovné signály. Může to být rozdíl mezi životem a smrtí.

Křesťan dnes ze Shepherd Post, The Christian Post,

překlad: Klára Máziková

Z kazatelského plánu

DESÁTÁ NEDĚLE PO HODU BOŽÍM SVATODUŠNÍM

Kdo se povyšuje, bude ponížen,
a kdo se poníží, bude povýšen.

Mt 23,12

První čtení Písma: Ž 55,2–3a.17.19a.20b

Tužby:

2. Abychom všichni sloužili světu mírem a pokojem z Ježíše Krista, modleme se k Hospodinu.

3. Aby z církve naší vyzařoval duch Kristova pokoje do celého světa, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:

Pane, naše spásu! Hospodine, Pane náš! Ochraňuj nás jako zřitelnicí oka, skryj nás ve stínu svých křídel. Svým Slovem drž naše kroky ve svých stopách, aby naše nohy neuklouzly. K tobě voláme v důvěře, že nám odpovíš. Ukaž nám divy svého milosrdenství, Spasiteli náš (Srv. Ž 17,8.–7)

Prosíme tě: Mluv k nám neustále, v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a kraluje s tebou, naším nebeským Otcem, v mocí Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: 1 K 12,2–11

Evangelium: L 18,9–14

Čtení Písma k obětování: Ž 25,1–3a

Čtení Písma k požehnání: Ž 51,15.19

Vhodné písně: 59 nebo 76, 60, 172

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Boháč a stodoly 2

Následující kapitoly nepřináší vyčerpávající výklady podobností, ale spíše vysvětlující poznámky, zajímavosti z biblických reálií a motivaci k zamyšlení nad vzkazy Pána Ježíše do naší současnosti.

Hlavním pramenem je publikace Williama Barclaye „And Jesus said“, 1. vyd. 1952, reprint 1970, a „The Gospel of Matthew“ (2. díl, Edinburgh, 1. vyd. 1957, revid. vyd. 1975, reprint 1979, 1983, 1985, 1986).

LUKÁŠ 12,13–21

b) Boháč zapomněl na čas. Myslel si, že jeho čas je neomezený. Měli bychom mít na paměti krátkost pozemského času. Tu si uvědomíme, když přepočítáme roky na dny. Při věku 50 let je to 18 250 dnů. Uvědomělý křesťan by neměl ani jeden z těch dnů promarnit. Kolik dnů mi ještě zbývá? Člověk rád odkládá své povinnosti „na zítra“. V této souvislosti je slovo „zítra“ slovem nebezpečným. Může se stát, že žádné „zítra“ už pro nás nebude.

Stará historika vypravuje o třech čertovských učednících, kteří měli z pekla odejít do světa konat tam svou službu. Než se vydali na cestu, řekli Satanovi, jak si svůj úkol plánují. Jeden se kasal: „Budou lidem říkat, že Bůh neexistuje.“ Satan odpověděl: „To nestačí, protože v hloubi srdce každý člověk jednou pocítí, že Bůh existuje.“ Ten druhý pravil: „Já budu lidem říkat, že není žádné peklo.“ Satan odpověděl: „To je ještě horší, protože člověk už za života může zakoušet pekelné výčitky.“ A ten třetí sliboval: „Já

budu lidi chlácholit, že není spěch, že mají na dobré skutky času dost.“ Toho Satan pochválil. „Ano, v tom lidi utvrdím a zničím je a připravím dobře pro peklo.“

Bohatý blázen zapomněl, že jeho čas je vyměřený. Píše se o Alexandru Velikém, že při každé hostině měl na stole vedle sebe malý model kostry, aby mu připomínal i v dobách nejšťastnějších, že čas je krátký a smrt jednoho dne přijde. To je skutečnost, na kterou musíme všichni pamatovat – ne jako na věc přišerou a děsivou, ale jako na výzvu, abychom se připravovali na život v novém duchovním světě, na život v přítomnosti Boží.

c) Boháč zapomněl na Boha. Příslaví praví: „Člověk mluví, Pán Bůh mění.“ V listě Jakubově je několik moudrých varovných veršů: „A nyní vy, kteří říkáte: „Dnes nebo zítra půjdeme do toho a toho města, zůstaneme tam rok, budeme obchodovat a vydělávat – vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí! Raději byste měli říkat: „Bude-

li Pán chtít, budeme naživu a uděláme to neb ono“ (Jk 4, 13-15). Člověk, který si dělá plány a vynechá Boha, vynechal toho nejdůležitějšího činitele.

d) Boháč zapomněl, že člověk je tím, kdo je, nikoli tím, co má. Soustředil se na věci, které tu bude muset zanechat. A zapomněl na to, co si může s sebou vzít na věčnost. Španělské přísloví praví: „V rubáši nejsou žádné kapsy.“ To jediné, co si člověk může vzít s sebou, až bude opouštět tento svět, je on sám. Alexandr Veliký dal příkaz, aby – až zemře, bylo jeho tělo v rakvi umístěno tak, aby bylo vidět, že jeho ruce jsou prázdné. Dobytel světa si byl dobře vědom toho, že si s sebou nemůže vzít nic z toho, co vydobyl. Také nám by nemělo záležet na tom, abychom získali co nejvíce časných věcí, ale abychom se dopracovali takové podoby svého charakteru, za který se nebudeme muset stydět, až jednou předstoupíme před Boží tvář.

William Barclay,
zkrácený překlad
Jiřina Kubíková

Nad Písmem

PŘÍBĚH O FARIZEOVI A CELNÍKOVI

L 18,9-14

Ještě než začneme přemýšlet o dnešním Ježíšově podobnosti, vysvětlíme si některá slova: farizeus, celník, postit se dvakrát týdně a dávat desátky, ospravedlněný. Že těmto výrazům rozumíme?

Farizeové – skupina dostala jméno od hebrejského slova „oddělený“. V Ježíšově době jich bylo asi šest tisíc. Byli zařazováni mezi „zbožné“. K této společnosti se hlásili učitelé zákona i někteří kněží. Věrně a horlivě dodržovali Zákon (Tóru). Uváděli ho do každodenního života. Byli odpůrci římské nadvlády. Při čtení Nového zákona objevíme, že někteří z nich zvali Ježíše k sobě, dokonce ho otevřeně hájili. Ježíšovi se líbila jejich horlivost a snaha o čistotu víry. Pohrdali však těmi, kdo neměli stejné znalosti Písma, odmítali se stýkat s hříšníky a s pohany.

Celníci. Na pevně určených místech (hranice, silnice, brány, ulice) se musely platit poplatky za osoby i zboží. V novozákonní době tyto poplatky nevybírali státní úředníci, nýbrž většinou soukromé osoby nebo firmy. Často nedodržovali celní tarify a „přiráželi“ si k poplatkům své „ceny“. Povolání celníka bylo považováno za nečestné. Celníky opovrhovalo všechno obyvatelstvo.

Postit se. Starý zákon předepisoval půst jednou v roce – v Den smíření, na počátku nového roku.

Desátky. Poprvé je v Písmu dává Abrahám - 10 % z úrody obilí, vína a oleje.

Ospravedlněný. Člověk zbavený hříchů. Bůh mění hříšníka na Boží dítě. V našem případě můžeme říci, že celník nebyl v chrámě nadarmo. Bůh ho vzal na milost. Teď k vlastnímu textu. O kom bude řeč? „O těch, kteří si na

sobě zakládali, že jsou spravedliví a ostatními pohrdali.“ V některém způsobu myšlení a jednání se všichni někdy domníváme, že jsme spravedliví. Že jednáme, žijeme podle Božích zákonů. Co tedy má Pán Ježíš pro nás připraveno? Dva muži vešli do chrámu, aby se modlili.

Farizeus: a) Děkuji ti, Bože, že nejsem jako ostatní (vyděrači, nepoctivci, cizoložníci) nebo jako tenhle celník.

b) Postím se dvakrát týdně a dávám desátky ze všeho, co získám.

Věřím, že zbožný farizej žil spořádaným životem, poctivě a čestně. Dokonce, ač nemusel, se dvakrát za týden postil a dával 10 % ze svého příjmu. Kdo z nás se vůbec postí a kolik věřících dává desátky? Co je na jeho modlitbě – krom předložení toho, co Hospodin stejně ví – tedy, co je nesprávné? A mějme na paměti, že toto podobnoství nám říká Pán. Myslím, že slova „že nejsem jako ostatní lidé ... i jako tento celník“. Farizeus se na celníky díval svrchu. Byl si vědom svých předností a na ně spoléhal. Zapomněl přidat výčet svých nedostatků. Celník, výběrčí daní, se v Ježíšově podobnosti ani neodvážil zvednout hlavu (pozvednout k nebi oči). Se sklopenou hlavou prosí o slitování. Na celníka je takové chování dosti neobvyklé. Bůh se ve svém slitování sklonil k němu, farizeus se ospravedlněný nevrátil. Pán Ježíš nakonec připomíná slova Starého zákona. Říká: „Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ Kniha Přísloví 29,23 „Člověka poníží jeho povýšenost, kdežto kdo je poníženého ducha, dojde slávy.“ Job 22,29 „Až budou jiní poníženi, řekneš: »Ó pycho!« Bůh zachráni ty, kdo klopi oči.“ Před modlitbou

farizea a celníka Pán Ježíš vypráví jiné podobnosti – o soudci a vdově – „aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat“. Po našem podobnosti následuje oddíl „Ježíš a děti“. Pán Ježíš v něm říká: „Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.“ Myslím si, že tyto tři odstavce spolu souvisejí. Vytrvalá modlitba – pokorná modlitba – přijetí do Božího království jako dítě.

Milena Cicálková

Pane Ježíši Kriste,
také pro moje hříchy
jsi šel na kříž.
Položil jsi na mne svou
spravedlnost.
Já ted' lépe vidím
a rozeznávám hříchy.
Vidím také hříšnost lidí
okolo sebe a nevím,
co si s ní mám počít.
Cítím se být lepší než oni
a zapomínám,
že jsi to ty,
kdo mne očistil
a kdo jediný
může změnit a očistit je.
Pomoz mému srdci
rozlišovat.
Ve tvé spravedlnosti se
vzdálit hříchu
a ve tvé lásce
přijít k člověku.
Pane Duchu svatý,
děkuji za milost pokání.
Do tvé péče chci dát svoje
srdce, svou duši i svoje rty.
Amen.

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH JEDNOHO Z TEREZÍNSKÝCH...

Dokončení ze str. 1

Starém Městě, oznámil Karel Vodička ještě tentýž den vznik církve v zámecké kapli v Dolních Bečkovcích, rezignoval na místo zámeckého kaplana a odešel na Slovensko.

V Brezně nad Hronom nastoupil 15. ledna 1920 jako literární učitel. Během čtyřměsíčního působení zde vykonal řadu přednášek o jednotě Čechů a Slováků. V květnu 1920 na výzvu dr. Karla Farského převzal duchovní správu náboženské obce v Rychvaldě na Těšínsku (V Rychvaldě se v té době hlásilo k naší církvi 3000 věřících). Současně zde začal i s výukou dětí. Po absolvování zkoušek pro výuku náboženství na obecných a měšťanských školách v listopadu 1920 oficiálně působil rovněž jako katecheta československého náboženství. V Rychvaldě setrval až do 11. října 1938, kdy byl z místa jako „český šovinista a husitský kněz, který štvře proti Polsku“ vypovězen. Přízviska, která si bratr farář Vodička vysloužil i v polském tisku, vyplývala z jeho četných vystoupení, při kterých vyzýval věřící, aby setrvali ve své československé víře a nehlásili se k polské národnosti.

Bezprostředně po vypovězení přechodně žil i s rodinou v Michálkovicích (zůstaly mimo zabraná území), odkud do Rychvaldu posílal národnostně zaměřené letáky, které sám tiskl. Nadále rovněž udržoval písemný i osobní kontakt s českými rodinami na okupovaném území. Tento styk trval i po jeho přestěhování do Prahy dne 28. února 1939. Z Prahy, kde byl ustanoven pomocným duchovním a katechetou u sv. Mikuláše na Starém Městě, krátce v roce 1939 i na Kladně, se několikrát ročně vydával sloužit bohoslužby do Michálkovic a povzbuzoval tak místní věřící. Zapojil se zde rovněž do ilegální organizace Slezský odboj.

Příchodem do Prahy nastal v životě Karla Vodičky další zlom. Ani zde nebyl ochoten smířit se s okupací a vyhlášením Protektorátu Čechy a Morava. Ve svých kázáních udržoval u věřících víru v návrat svobody. Pořádáním kulturních večerů, biblických hodin a prací s mládeží povzbuzoval národní myšlenku a víru ve spravedlnost Boží. Po bohoslužbách mládeže se zpívala národní hymna. Mládež rovněž zavedl k hrobu prezidenta T. G. Masaryka do Lán. V roce 1943 byl v Árijském boji označen za židofila, když se zastal pokřtěného žida, který se zúčastnil bohoslužeb.

Dne 10. července 1944 musel na „přání“ ministra Emanuela Moravce rezignovat na funkci správce pražské diecéze Jan Lomoz a správu diecéze převzal biskup Ferdinand Stibor. Z jeho rozhodnutí, které deklaroval rozesláním oběžníku č. 23/1944, byl zástupcem správce pražské diecéze ustanoven právě Karel Vodička. Po svém ustanovení tak začal konat četné bohoslužby i mimo svoji náboženskou obec a rovněž při nich se otevřeně a svobodně vyjadřoval a povzbuzoval věřící. Osudným se mu stalo kázání, které proslavil na velikonoční pondělí 10. dubna 1944. Přirovnal v něm český národ k ukřižovanému, ale vítězímu Kristu. Od

té doby, jak později po zatčení zjistil, byl sledován gestapem. K zatčení nakonec došlo 9. února 1945. Ve zdůvodnění stálo: pro nepřátelská kázání.

V Pečkově paláci byl bratr farář Vodička několik hodin vyšetřován vrchním tajemníkem oddělení pro židovské, církevní a zednářské záležitosti Kurtem Oberhauserem. V Pankrácké vyšetřovací vazbě zůstal, veden pod číslem 33 875, do 10. dubna 1945. Téhož dne byl vlakem transportován do terezínské Malé pevnosti a umístěn na celu č. 39 na IV. dvoře. Ke svému překvapení zjistil, že hned vedle něho leží českobudějovický kapitulní vikář Jan Cais. Prošel pracovním komandem v cihelnách v Ústí nad Labem, později pomáhal při zednických pracích v Litoměřicích. Propuštění se Karel Vodička dočkal 10. května 1945. První jeho cesta v Praze vedla do chrámu sv. Mikuláše, který, ač mírně poškozen, stál jinak neporušený, a za svou rodinou (dne 25. listopadu 1920 se Karel Vodička oženil s Libuší Davidovou, se kterou společně vychovávali tři děti: Bořivoje, Karla a Alenu). Později vzpomínal, jak po návratu do Prahy odolal výzvě po pomstě na Němcích odklizejících barikády v Dlouhé třídě: „Do nejdlejší smrti bych to cítil jako skvrnu na své duši. Uprímná radost z vítězství odpouští.“

Bezprostředně po návratu z Terezína se u Karla Vodičky projevila náklaza skvrnitým tyfem a 16. května musel být ve vážném stavu převezen do nemocnice na Bulovku, kde byl léčen MUDr. Procházkou. Ačkoliv léčba probíhala až do roku 1946, zůstaly Karlu Vodičkovi trvalé zdravotní následky.

Přestože byl Karel Vodička za svoji odbojovou činnost a postoje během okupace 22. března 1947 vyznamenán československou vojenskou medailí I. stupně za zásluhy mimo boj, nebyl mu, stejně jako druhému uvěz-

něnému čelnému představiteli naší církve Janu Lomozovi, umožněn návrat na duchovenské místo, které zastával před vyhoštěním z Těšínska a následným uvězněním. Na jeho žádost o návrat do Rychvaldu mu přišla od biskupa Stibora překvapivá odpověď, že s ním v diecézi už více nepočítá, ať raději zůstane v Praze, do Rychvaldu že už ustanovil faráře Gabriela Chrobáčka.

Zklamáný Karel Vodička tak přijal místo katechety v Praze – Košířích, od září 1945 do srpna 1947 v Praze – Holešovicích. V září 1947 byl jmenován profesorem náboženství na reálném gymnáziu v Praze – Smíchově, zároveň zastával funkce v pražské diecézní radě a Spolku učitelů náboženství Církve československé, jehož se stal v roce 1946 předsedou. Po zrušení profesorských míst přešel v roce 1950 do duchovní správy nejprve jako pomocný duchovní na Praze II, od roku 1951 až do svého odchodu do starobního důchodu v roce 1960 jako farář na Praze III. V letech 1957 až 1960 zastával navíc funkci předsedy pražského okrsku. Z tohoto světa byl Karel Vodička odvolán 12. června 1970, tj. v den úmrtí patriarchů dr. Karla Farského a dr. Františka Kováře. Smuteční rozloučení proběhlo 18. června 1970 v Husově sboru v Praze – Dejvicích. Zavřel se tak život kněze, který k době svého věznění po skončené válce poznamenal: „Nabyl jsem naprostého přesvědčení, že ve světě vládne spravedlnost Boží, nabyl jsem nezlomné jistoty, že Ježíšův mravní zákon a jeho učení jest životné a jediné ono vede ke spáse lidstva zde na zemi i na věčnosti. Jenom tato víra dává mi zapomenout poznání, které jsem učinil na Pankráci a zvláště v Terezíně, že člověk je člověku vlkem, že člověk je nezměnitelným dravcem, sobcem.“

Martin Jindra

NAŠE RECENZE

Česká biblická společnost, Praha 2010, il. Alžběta Skálová, 104 s.

Před dvaceti lety vyšla v edici Blahoslav knížka Jindřišky Kubáčové Pět chlebů a dvě ryby (s ilustracemi Jany Wienerové). Letos vydala Česká biblická společnost její knížku Malé úvahy (s ilustracemi Alžběty Skálové). Mezi tím vyšlo ovšem i několik jejích dalších knížek, mj. sbírka básní Mezi bodlákem a trním. Jindřišku Kubáčovou, její „malé“ i větší úvahy a další texty mohli sledovat čtenáři Českého zápasu už dlouhou řadu let. Autorka je samostatná, odpovědná myslitelka, sledující a komentující současný život jak lidí kolem sebe, tak i život a dění v církvi. Svě texty pro knižní vydání vybrala a rozdělila do pěti oddílů. Do prvního shrnula „malé úvahy“ o toleranci, do dalších úvahy pro církev, o svátcích, o dnešním člověku a pak i o dalších námětech (trpělivosti, ostychu aj.) Pozoruhodné jsou úvahy o toleranci. Tu běžně považujeme za vlastnost pozitivní, málo si uvědomujeme, že i ona má své meze. A právě na ty autorka poukazuje. Tolerance k negativním jevům ve společnosti bychom se vskutku měli vyvarovat. Protože to pak nebývá tolerance, ale spíše lhostejnost k negativním jevům, k negativnímu jednání. „Má křesťan v zájmu dobrých vztahů v okolí ke všemu mlčet, nebo snad i přikyvovat?“ ptá se jinde. Odpověď je nasnadě, nejen pro křesťana.

Jindřiška Kubáčová: Malé úvahy

V úvaze o štěstí a blahobytu konstatuje, že našim národním sportem se stalo nadávání – na všechno, a uzavírá otázkou, zda ony „depresivní nálady“ nevznikají z toho, že máme o tolik víc, než nutně potřebujeme. Že nakupujeme věci, které vlastně vůbec nepotřebujeme. Kritizuje naši přebujelou „spotřebu“, ovlivnění reklamami. Autorka upozorňuje i na nezodpovědnost k sobě samému, která pak mívá často velmi zlé následky. Její úvahy nejsou vykonstruované. Vycházejí ze života, z příběhů lidí, které poznala, které viděla. „Nemá smysl nechat se zotročit vlastní ctižádostí. Proto neváhejme břímě denních starostí odlehčit troškou veselí a kouskem radosti. Musíme si za všech okolností zachovat životní rovnováhu,“ píše moudře v úvaze o člověku chybujícím. Zastavuje se i nad láskou ke zvířatům, nad jejím přeháněním. „Nejsou pro nás víc důležité než naši bližní?“ ptá se. A tu mi maně vytanulo, jak si už před lety jeden můj kolega liboval, že si jeho syn vzal dívku, která má velmi ráda zvířata (myslím, že psy). Ale po čase si posteskl: „Ona je má asi raději než Tomáše.“ Nic proti lásce ke všem „božím tvorům“. Ale ta by neměla vytěšňovat lásku k lidem. Na některé z úvah Jindřišky Kubáčové si čtenáři Českého zápasu asi ještě vzpomenou. Ale jejich vyvážený knižně vydaný celek jistě znovu osloví, jistě dá mnoho námětů k přemýšlení. Nad naším okolím? Jistě. Ale hlavně k přemýšlení nad sebou samým. To je to nejpodstatnější. Ve všem vždy by-

chom měli začínat u sebe. K tomu nás úvahy životem zkušené autorky vedou a díky za to.

Aleš Fetters

Modlitba cestou

Bože
kterýs mě neviděn postavil do této doby
doved' mě prosím na sám konec tužeb

Nenech mě znavena
uprostřed cesty

Tváře mám bledé
smysly i ruce mi ochable visí

Bože
necht' nové modravé ráno
vytrhne z ochablosti mé smysly
aby v mých žilách svěží zas proudila krev

Bud' hvězdou
která mi na cestu svítí

ANTUN BRANKO ŠIMIĆ
(1898-1925, autor jediné, navíc vlastním nákladem vydané, básnické sbírky PREOBRAŽENJA – PROMĚNY, která však patří k zlatému fondu moderní charvátské literatury. Z pozůstalosti pak postupně byly vydány ještě soubory za autorova života nepublikované.)

PŘELOŽIL EMIL J. HAVLÍČEK

Dětský tábor v Mirovicích

V prvním červencovém týdnu se v okolí mirovickeho Husova sboru konal již 21. skautský tábor husitského skautského střediska Archa. Více než dvě desítky táborníků si užívaly do sytosti nádherného počasí. Chodily se koupat do nedalekého Myslína, sportovaly, učily se zálesáckým dovednostem, hrály celotáborovou hru s názvem „Husité vítězí“, připravily pro mirovicke děti a dospělé lampionový průvod a slavnostní oheň u příležitosti památky mučednické smrti Mistra Jana Husa. Nejmenší účastník tábora, sedmiletý Štěpán Lednický (přezdívkou Vlkodlak) nám řekl: „Na táboře bylo nejlepší, že jsme se chodili koupat a spali jsme v opravdickém indiánském tee-pee“. Hlavní táborový náčelník, farář Filip Štojdl, který vede tyto tábory již patnáctým rokem, pak prozradil, co ho k této činnosti přivedlo: „Byli to především lidé jako Milan Matyáš (přezdívkou Asan), kteří pořádali podobné tábory ve velmi těžké době v Domově Husita v Železně Rudě. Jejich skautský duch ve spojení s vírou ovlivnil desítky dětí a mladých lidí. Je mi ctí, že mohu v těchto stopách kráčet dál a předávat to nejlepší, co naše církev nabízí dětem i této přetech-nizované doby“. Příští rok plánují členové písecké a mirovicke náboženské obce připravit tábor desetidenní a vedle něj otevřít ještě letní táborovou školu pro děti od 3 do 6 let. Chtěli bychom touto cestou poděkovat všem, kteří se na organizaci tábora podíleli a popřát všem dětem krásný zbytek prázdnin.

Radmila Horáková, Písek

ZPRÁVY

Pozvání na výstavu

Ekologická sekce České křesťanské akademie vás zve na výstavu vybraných obrázků a fotografií ze soutěže pro děti a dospělé "Moje tajné místo aneb Krajina a setkání s Bohem", uspořádanou k letošním Dnům vděčnosti za stvoření.

Výstava je otevřena v Galerii Josefa Adamce v Praze 7, Na Špejcharu 3 (dům Obce křesťanů, 2. patro; metro A Hradčanská) každou středu od 14 do 19 hodin v období od 18. srpna do 15. září 2010.

Na závěr výstavy ve středu 15. září v 18 hodin proběhne vyhlášení cen.

(jNe)

Expedice Příbyslav

Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy osvědčená. Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země. (Ž 46,2-3).

Expedice se uskuteční od 21. srpna 15 hodin do 28. srpna na faře v Příbyslavi. Bude plná modliteb, práce, her, vaření, hoštění, plavání, výletů a ostatního dobrodružství, které budeme chtít. Na tuto neobyčejnou expedici je nutné pořádné vybavení, velká odvaha, ale především dobrá nálada a touha po společenství. Přidá se?

Tonda a Lad'a

Pozvání do Horského domova

Na jižním svahu Hořejších Herlíkovic, nedaleko od Vrchlabí, najdete rekreační zařízení Českobratrské církve evangelické. Schovává se před hlavním proudem obdivovatelů krás krkonošské přírody a pulzujícím turistickým životem. Nabízí však něco jiného: uprostřed bohatě rozkvetlých luk se můžete zastavit, abyste si vy-

chutnali krásný výhled přes údolí na vrch Žalý. Při troše štěstí při podvečerní procházce okusíte pravé krkonošské ticho. A v noci? Uvidíte hvězdy! Prostor k zamyšlení, modlitbě, meditaci a opravdu hlubokému odpočinku najdete uprostřed přírody nebo můžete využít neobvyklé možnosti a otevřít dveře secesního kostelíka. Je součástí areálu Horského domova a poskytuje duchovní prostor pro konání bohoslužeb. Ubytování si vyberete podle svých potřeb v jedné ze tří budov. V hlavní budově je 21 lůžek v pokojích s vlastním sociálním zařízením. Chata Vilka má 26 lůžek a dva pokoje pro vozičkáře. Společné sociální zařízení je na chodbě. Ve Vokurce je 16 lůžek v pokojích s vlastním sociálním zařízením. Rodiny s dětmi dají přednost klidnému zázemí. Děti využijí hernu v hlavní budově i nekonečné prostory luk v bezpečném prostředí s minimálním provozem. Sportovci asi vyhledají spartánštější ubytování s možností individuálního programu. Senioři přivítají možnost dojet autem až na parkoviště u Hlavní budovy a trávit odpočinek procházkami po upravené cestě vinoucí se po vrstevnici. Kromě individuální turistiky zde probíhají školení, školy v přírodě, kurzy nebo seznamovací pobyty. Pro tyto akce jsou připraveny dvě místnosti v Hlavní budově upravené jako společenské a školící prostory.

Vedle klidné atmosféry celého zařízení a jeho nejbližšího okolí můžete užívat všech možností, které Krkonoše nabízejí: pěší výlety, horská cyklistika, lyže. Město Vrchlabí je dobře dostupné autem a pro ty zdatnější i pěšky. Možná, že právě teď přemýšlíte, kde letos prožijete dovolenou - určitě uvítáte naši Last minute nabídku, kterou najdete na internetu. Možná, že plánujete nějakou akci pro větší skupinu -

rádi vám poskytneme skupinovou slevu. Vyzkoušejte nabídku Horského domova. Myslím, že je to místo, kde se vám bude líbit!

Informace:

Horský Domov, Herlíkovice, Strážné 157, 543 52, tel.: 499 434 300, 604 434 300, fax: 499 434 303, www.horskydomov.cz

Tomáš Matějovský

Výstava se stěhuje

Putovní výstava Kámen na kameni a je tu chrám - místo k modlitbě, konaná u příležitosti jubilejního roku Církve československé husitské, se přesunula z Blanska do Olomouce, kde je ke zhlédnutí do konce srpna.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 1. 8. – 17 hodin

Händel, Pachelbel, Bach

J. Prokop - varhany,

M. Laštovka - trubka

* 1. 8. – 20 hodin

Mozart, Gounod, Dvořák

Consortium Pragense Orchestra,

Š. Heřmáňková - soprán,

M. Laštovka - trubka

* 2. 8. – 20 hodin

W. A. Mozart – Requiem

Praga Sinfonietta Orchestra,

Vox Praegae Chorus,

diriguje M. Němcová

* 3. 8. – 17 hodin

Bach, Händel, Mozart

O. Kvěch - varhany,

V. Slivanský - flétna

* 4. 8. – 17 hodin

Händel, Pachelbel, Bach

J. Prokop - varhany,

M. Laštovka - trubka

* 5. 8. – 17 hodin

Bach, Vivaldi, Dvořák

ADAMUS TRIO,

J. Adamus - hoboj,

J. Adamusová - viola,

K. Novotná - cembalo

* 6. 8. – 14 hodin

Benefiční koncert

Tauton Concert Band (Velká

Británie)

* 6. 8. – 17 hodin

Bach, Händel, Rossini

K. Valoušková - soprán,

O. Musilová - mezzosoprán,

Z. Němečková - varhany

* 6. 8. – 20 hodin

Mozart, Gounod, Dvořák

Consortium Pragense Orchestra,

Š. Heřmáňková - soprán,

M. Laštovka - trubka

* 7. 8. – 17 hodin

Bach, Schubert, Albinini,

J. Pokorná - varhany,

M. Kejmar - trubka

* 7. 8. – 20 hodin

Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel

New Prague Radio Symphony

Collegium

M. Zvolánek - trubka

* 8. 8. – 17 hodin

Mozart, Beethoven, Bizet

PRAGUE WIND QUINTET

* 8. 8. – 20 hodin

Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel

New Prague Radio Symphony

Collegium,

M. Zvolánek - trubka

Z EKUMENY

FRANCIE SE PŘIPRAVUJE NA 40. MEZINÁRODNÍ EKUMENICKÝ KONGRES

Ve francouzském Lyonu se konal ve dnech 19.-26. července 40. mezinárodní ekumenický kongres. Zúčastnilo se jej na 450 účastníků z 10 evropských zemí. Během 8 dní pracovali na společném cíli - "kráčet vpřed po ekumenické cestě". Kongres organizovala asociace "International Ecumenical Fellowship" (IFE), která vznikla v roce 1967 a která sdružuje náboženské a laické představitele pracující v oblasti ekumenismu. Téma kongresu bylo „Výměna darů - směrem k jaké jednotě?“ Jak se uvádí v informačním komuniké: "odlišná křesťanská vyznání jsou nositeli komplementárních kultur. Potřebují se navzájem, aby mohly společně vyjádřit plnost Kristova úřadu". Kongresu se zúčastnili zástupci z Francie, Velké Británie, Německa, Belgie, Španělska, Polska, České republiky, Slovenska, Maďarska a Rumunska.

RaVat

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA POTVRDIL PRÁVO STÁTŮ ROZHODOVAT O "MANŽELSTVÍ" HOMOSEXUÁLŮ

24. června Evropský soud pro lidská práva potvrdil rozsudek rakouského ústavního soudu, že nezávislé státy nemají žádnou povinnost implementovat homosexuální "manželství" nebo registrované partnerství. Homosexuálové tedy nemohou nutit rakouskou vládu, aby registrovala jejich partnerství jako "manželství". Evropský soud rozhodl, že otázka zda dovolit nebo nedovolit manželství osob stejného pohlaví je ponechána na ustanoveních zákona příslušného státu. Poznámel též, že podle článku 12 Evropské konvence o lidských právech je právo uzavřít manželství vyhrazeno osobám rozdílného pohlaví.

Prolife.cz

AGENTURA EU PRO LIDSKÁ PRÁVA POVAŽUJE KŘESŤANSKÉ POSTOJE K HOMOSEXUALITĚ ZA "NENÁVISTNOU ŘEČ"

Aliance rumunských rodin chtěla přistoupit k Platformě základních práv Agentury EU pro lidská práva. Byla však odmítnuta, neboť nazývá "manželství" osob stejného pohlaví příkladem lidské degenerace. Agentura pro lidská práva jí napsala, že "kvalifikování sexuální orientace jiných lidí jako lidské degenerace není přijatelnou základnou pro vytvoření strukturovaného a plodného dialogu" a že její postoje jsou "nenávistná řeč". Peter Costea, prezident Aliance rumunských rodin, odpověděl, že toto odmítnutí je ideologické a politické. Ukazuje se tak, že jde o pokus vyřadit organizace, jejichž postoje se liší od těch, které Agentura pro lidská práva oficiálně zastává. V roce 2009 totiž Agentura pro lidská práva pozvala všechny zainteresované nevládní organizace ze zemí EU, aby podaly přihlášky k členství v Platformě základních práv. Zatímco rumunská aliance rodin byla odmítnuta, protikřesťanská British Humanist Association byla přijata.

Křesťan dnes

"PAPEŽENCI" I NADÁLE VYLOUČENÍ Z NÁSLEDNICTVÍ NA BRITSKÉM TRŮNU

Podle listu Daily Mail nehodlá konzervativní premiér David Cameron pokračovat v reformním plánu labouristické vlády na změnu "zákonu o následnictví" - Act of Settlement z roku 1701, podle něhož jsou římská katolíci a osoby s nimi sezdané automaticky vyloučeni z následnictví na britském trůnu. Vicepremiér Nick Clegg sdělil, že rozhovory o reformách se státy Commonwealthu jsou uzavřeny a koalice nemá zájem v reformě pokračovat.

Res Claritatis

USA: 850 ORTODOXNÍCH RABÍNŮ PROTI JMENOVÁNÍ ELENY KAGAN SOUDCEM NEJVYŠŠÍHO SOUDU

Rabín Yehuda Levin jménem více než 850 členů Rabbinical Alliance of America řekl, že Elena Kagan, která je sama židovka, není košer, tedy že se nehodí k tomu, aby sloužila v Nejvyšším soudu nebo v jiném soudu. To je zřejmě z toho, že dotyčná podporovala potraty a homosexuální agendu, které urychlují již stávající prudký úpadek společnosti do Sodomy a Gomory. Prohlášení rabínů oficiálně slouží jako jednoznačný protest potvrzující, že filosofie a přístupy Eleny Kagan jsou v rozporu s tradičním judaismem. Proto rabíni tak důrazně odmítají připustit její vliv na soud. Yehuda Levin vyzval senátory, aby všemi prostředky odporovali její nominaci.

Res Claritatis

ŠPANEĽSKO: NOVĚ PLATÍCÍ POTRATOVÝ ZÁKON VYVOLÁVÁ KONTROVERZE

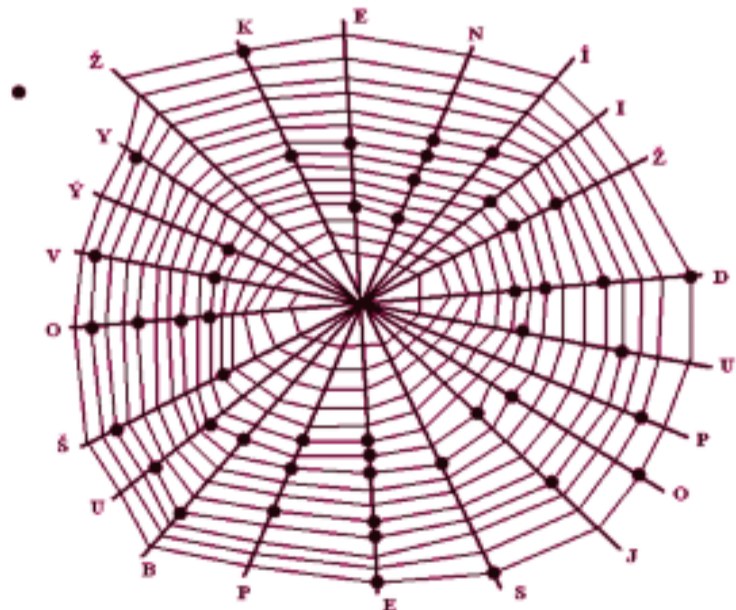
Nový španělský zákon umožňující potrat na požádání vstupuje v platnost za kontroverze o jeho ústavnosti. Guvernér regionu Murcia, jakož i další regionální a provinční vlády naznačili, že plně nevyhoví zákonu, pokud nebude potvrzeno Ústavním soudem, že je v souladu s ústavou. Regionální vláda Navarry a Lidová strana usilují o to, aby Ústavní soud zákon zrušil. Základem žaloby je nález soudu z roku 1985, který stanovil, že práva těhotné ženy nemají absolutní primát před plodem, který podle soudu má být právně chráněn tak, že pouze znásilnění, deformita plodu nebo nebezpečí pro psychické nebo psychologické zdraví ženy by mohly mít přednost před životem plodu.

www.prolife.cz

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

FARIZEUS A CELNÍK

Lidi, kteří si o sobě myslí, že jsou lepší než ostatní, popsal Ježíš v trefném podobenství (L 18,9-14). Jejich pýcha a sebestřednost je může postupně omotat jako pavučina. Jak se z ní dostat ven? Postupujte po vlákně od vnějšího kraje a vypisujte si písmenka, u kterých je uzlík.

(Řešení z minulého čísla: Tmavý vrchol prostřední věže; bílý proužek vpravo; okénko nalevo; okénko vpravo dole; výstupek na prostředním rohu.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9